

paa Landet ca. 75 pCt. Dette Forslag sagde: mellem $\frac{3}{4}$ og $\frac{4}{5}$ af Folketingsvælgerne skal ikke have noget som helst at sige med Hensyn til Landstingets Sammensætning; Landstinget skal være Repræsentant for den ene Femtedel. Det etablerede en Overklasse, der alene skulde raade for Landstinget. Fra et konservativt Synspunkt er det et forstaaeligt, men ganske vist et uigennemførligt Standpunkt. Men hvad Princip er der egentlig i det, som nu foreligger, og som de bortdragne har efterladt til os som deres Indstilling, dette at sige, at for at være Vælger til Landstinget skal man, foruden alle de andre indirekte Skatter til Staten, desuden mindst have betalt 1 Kr. 40 Øre i Kontanter? I en Landkommune er en Mand, der efter sin Skatteopgivelse har tjent 700 Kr., Landstingsvælger efter dette Forslag, men bor han i en Stationsby med over 2000 Indbyggere og tjener de samme 700 Kr., er han ikke Landstingsvælger. Der er i hele dette Forslag kun det ene Princip, at de allerfattigste skal sigtes fra og hældes væk, ikke skal have nogen som helst Indflydelse paa Sammensætningen af Landstinget. Det vil blive de Konservatives Sag nu under Valgkampen at forklare, at mod det af Flertallet foreslaaede og nu af det andet Ting vedtagne Landsting maa alle gode Magter i Samfundet rejse sig, men kommer den 1 Kr. 40 Øre med som Betingelse, er det en god og anbefalelsesværdig konservativ Sammensætning af Landstinget. Og det maa jo have været de Konservatives Ønske og Villie, at en saadan Bestemmelse gennemføres, da de har stillet Forslag derom i Fællesudvalget, men ganske vist nu ikke blot i figurlig, men ogsaa i personlig Forstand synes at have forladt ogsaa dette.

Jeg skal endnu kun nævne et Punkt i vort samlede Forslag, Ændringerne i Grundlovens § 32 om, hvorledes Folketingets Medlemmer vælges. Lige fra den første Dag, Spørgsmaalet om Ændring af Grundloven blev rejst, i 1905, har dette Spørgsmaal, Forholdstalsvalg til Folketinget, for Højre spillet en alt dominerende Rolle, med dette Krav er al Forhandling om Grundlovsændring blevet afvist i Aarenes Løb. Under sin Agitation for Forholdstalsvalg har Højre stadig gjort sig skyldig i en meget væsentlig Fejl. Det opstiller stadig som en Læresætning eller Doktrin, der er fast og givet: Forholdstalsvalg er Retfærdigheden, den ene og eneste, Valg i Enmandskredse er Uretfærdighed, det er en Brutalitet, der gør den

almindelige Valgret til Løgn. Men det er jo saaledes, at den, der beviser for meget, beviser intet, og den, der vil stable sin Doktrin alt for højt op, risikerer, at den ganske gaar over Hovedet paa Folk og ikke fremkalder den Overvejelse og Drøftelse af Sagen, som var Meningen, og som ønskeligt kunde være. Det vil saaledes her ligge saa snublende nær for Folk at tænke: Men Flertalsvalg i Enmandskredse har vi jo tilfælles med saa godt som alle andre europæiske Lande, og ogsaa Lande udenfor Europa. Folk ser hen til Norge, England, Tyskland, Frankrig, rundt om i Europa, og ganske naturligt kommer den Betragtning op, at det absolut ikke kan være saa galt, som der prædikes herhjemme af Højre. Skulde man da virkelig i alle Lande paa et Par nær fra de allersidste Aar være blind for, at deres Repræsentationer er byggede paa den bare Uretfærdighed og Løgn og Undertrykkelse af den almindelige Valgret! Og er saaledes denne Agitationsform ikke fremmede for, at Tanken om de to forskellige Valgsystemer, deres Fortrin og deres Mangler, bliver taget op til virkelig og grundig Overvejelse ude hos dem, det gælder at vinde, saa har sandelig heller ikke den Brug, Partiet har gjort af Tanken i de snart 9 Aar, Grundlovsændringen har staaet paa Dagsordenen, været egnet dertil. Det har jo været saaledes, at i de første 4 Aar, da man kun søgte at gennemføre den første enkelte Grundlovsændring, som vilde muliggøre en Omlægning, saaledes at Kredsen fik omtrent den samme Størrelse, har den været afvist her oppe fra og kun afvist med Kravet om Forholdstalsvalg. Det næste Forsøg: Omdannelsen af Folketinget, medens det nuværende Landsting forblev uberørt, blev afvist med dette ene: Vort Krav er Forholdstalsvalg; og saa længe dette Krav ikke er opfyldt, saa længe vil vi ikke forhandle om andet. Det er vel nok saaledes, at mange Højremænd nu har deres Tvivl, om man dog ikke den Gang ydede Forholdstalsvalgmaaden et alt for stort Offer ved her og ved denne Lejlighed at afvise al Forhandling blot for at kunne sige dette ene: Vort Krav er Forholdstalsvalg. Afvisningen førte til det nu foreliggende Forslag om begge Tings Omdannelse med begge Ting byggede paa den almindelige Valgrets Grund. Jeg skal endnu berøre, at naar der saa skal tales om, hvorledes man da vil have Forholdstalsvalgmaaden gennemført, naar man skal se bort fra det blotte Krav og opstille sit: Hvorledes? saa viser